

i fremtiden. Var det ikke en idé, om man havde ventet og set, om de tiltag, man nu har igangsat, virkede? Hvis de så ikke virkede, hvis det viste sig, at der stadig væk var fupafsonere nu og da, kunne man tale om at forhøje strafferammen.

Man sætter nogle ting i gang, som skal forebygges, at der sker noget, og samtidig forhøjer man strafferammen, uden at den hidtidige strafferamme på nogen som helst måde bare er nærmere.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg ikke deler fru Elisabeth Arnolds opfattelse. Der er jo meget, meget ofte i Folketinget, når vi taler om strafskærpeelse, en diskussion af, om man skal gøre det, for at det skal have en præventiv effekt, om det skal være en slags symbollovgivning, der vil medvirke til, at folk lige pludselig er lovlydige. Jeg tror ikke, at fru Elisabeth Arnold kan finde mange eksempler på, at det er det, jeg har brugt som primær argumentation for strafskærpeelser.

Min intention med denne strafskærpeelse og de bemærkninger, der fremgår af lovforslaget, har været at sikre, at udgangspunktet, når det gælder folk, som får andre til at afsone for sig, mere skulle nærme sig sammenlignelige kriminalitetstyper. Jeg har her fra talerstolen nævnt de personer, som afgiver falsk forklaring, og det står også i bemærkningerne. Derfor synes jeg ikke, at det udgangspunkt, der har været hidtil, har været godt nok. Det er min politiske holdning, at jeg synes, det skal nærme sig en anden type kriminalitet, som jeg synes er sammenlignelig.

Det kan fru Elisabeth Arnold være uenig i. Men det er i hvert fald det, der for mig har gjort, at jeg synes, det er rigtigt at hæve strafferammen med de bemærkninger, som også fremgår af lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker fru Arnold ordet? ... Nej. Vi siger tak til justitsministeren.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 114: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Resspekt for vejledende tilkendegivelser for fremtiden – »plejetestamenter«).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 17/11 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):

Forslaget handler om, at kommunerne så vidt muligt fremover skal respektere et såkaldt plejetestamente. Et plejetestamente er et testamente, hvor en ældre dement kan skrive ned, hvordan vedkommende ønsker at bo og blive plejet, hvilken form for omsorg der lægges vægt på. Det er altså en mulighed, som vi giver de mennesker, der er blevet diagnosticeret demente, for faktisk selv på et tidspunkt, hvor de endnu er i stand til det, at kunne beskrive, hvilke interesser de har, og hvilke ønsker de har til den fremtidige pleje.

Det er klart, at det er et vejledende forslag, for det siger jo sig selv, at reglerne kan ændres over tid. Man kan jo heller ikke forestille sig, at den ældre ved hjælp af plejetestamente kan bede om at få champagne hver dag til frokost, medmindre den ældre måske selv betaler for det. Der er selvfølgelig nogle ting, hvor vi er nødt til at lade det være vejledende, for ellers kunne der stå hvad som helst, at man ville have lov at dø på et slot, hvad ved jeg.

Kl. 16.35

Man er altså nødt til at skrive, at det er vejledende. Men det ligger altså også i kortene, at i det omfang, hvor det overhovedet kan lade sig gøre, skal kommunen og plejepersonalet på et eventuelt fremtidigt plejehjem følge de synspunkter, som den ældre har tilkendegivet.